

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **D. T. S.**
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem, sídlem Na Pankráci
1618/30, Praha 4

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2022, č.j. MV-31204-4/SO-2022,

takto:

I. **Žaloba se z a m í t á.**

II. **Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 7. 3. 2022, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2022, č.j. MV-

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

31204-4/SO-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“ či „*rozhodnutí žalované*“), jímž bylo k odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 5. 1. 2022, č.j. OAM-9469-48/PP-2021 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), rozhodnuto tak, že 1) žalobcovo odvolání se zamítá a výrok I. prvoinstančního rozhodnutí se potvrzuje (výrok 1. napadeného rozhodnutí) a že 2) výrok II. prvoinstančního rozhodnutí se mění tak, že se žalobci stanovuje lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí žalované (výrok 2. napadeného rozhodnutí).

2. Prvoinstančním rozhodnutím byla dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 1. 8. 2021, zamítnuta žalobcová žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (výrok I.), a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.).

II.

Žaloba

3. Žalobce uvedl, že se s napadeným rozhodnutím v celém rozsahu neztotožňuje, považuje ho za zcela nepřezkoumatelné, a to především v tom ohledu, kdy z něj není dle jeho názoru patrné, jakým způsobem žalovaná postupovala při posuzování rozhodných skutečností, stejně tak z něj není dostatečně seznatelné, proč žalovaná považovala jeho právní závěry a odvolací námitky za nesprávné a z jakých důvodů považovala jeho argumentaci za nedůvodnou. Rozhodnutí je dle žalobce rovněž nesprávné a nezákonné.
4. Žalobce uvedl, že prvoinstanční orgán ve výroku aplikoval § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, dle kterého *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*. V odůvodnění tohoto výroku – byť na stranách 3 a 4 uzavřel, že se v případě žadatele (žalobce) jedná o rodinného příslušníka občana EU a že tento o svou dceru D. P. T. skutečně pečuje, konkrétně uvedl: *„Dle správního orgánu tak byl v případě posouzení, zda žadatel je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zák. č. 326/1999 Sb., dostatečně zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, proto nepovažoval za nutné provádět výslech žadatele a svědeckou výpověď s jeho dcerou, neboť správním orgánem nebylo zpochybněno, že by na žadatele nebylo možné pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zák. č. 326/1999 Sb., tedy že by žadatel nebyl rodičem paní D. P. T., nar. X., státní příslušnost: Česká republika, a skutečně o ní nepečoval.“*, pak na základě žalobcovy trestněprávní minulosti uzavřel na straně 12 odůvodnění: *„Správní orgán shrnuje, že v daném případě hrozba narušení veřejného pořádku vyplývá z osobního jednání žadatele, jelikož se dopustil trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen. Žadatel svým chováním skutečně, aktuálně a dostatečně závažně ohrozil základní zájmy společnosti, zejména zájem na dodržování zákonů ČR, zájem na ochranu veřejného pořádku, ochranu většinové společnosti a rovněž i ochranu veřejného zdraví.“* Žalovaná se s tímto právním závěrem prvoinstančního orgánu na stranách 5 a 6 odůvodnění zcela ztotožnila a odvolání žalobce zamítla. Žalobce takové právní posouzení dané situace odmítá, přičemž v tomto kontextu zejména a především odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-15[1],

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

ve kterém Nejvyšší správní soud uzavřel, že „... *závažné narušení veřejného pořádku*“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“. Dále rozšířený senát v tomto rozhodnutí výslovně uvádí, že zatímco zásada volného pohybu osob má být vykládána extenzivně, u výhrady veřejného pořádku je naopak nutné použít výklad restriktivní. Rozšířený senát dospěl k závěru, že jednání cizince je narušením veřejného pořádku v prvé řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti, přičemž pro použití této výhrady je nutné rovněž zohlednit, že v tomto případě se jedná o v podstatě nejvážnější možný zásah do práv cizince. Z toho důvodu je nezbytné výhradu veřejného pořádku aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, na stupeň jeho integrace, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu.

5. V této souvislosti vznesl žalobce dvě základní námitky. První je existence veškerého rodinného, soukromého i materiálního a sociálního zázemí v České republice, kdy zde v rámci povolení k trvalému pobytu pobývá manželka a „3 nezletilé děti, přičemž jedné z nich“ již bylo uděleno české státní občanství. Druhou, kdy správní orgán v zásadě shledává závažné narušení veřejného pořádku výhradně v jeho trestněprávním jednání, za které však již byl trestním soudem sankcionován. Rozhodnutím o neudělení povolení k pobytu z důvodů narušení veřejného pořádku je vlastně znovu sankcionován za provinění identické, za které již byl jednou odsouzen. Takový postup je zcela jistě nepřípustný, a to mimo jiné z toho důvodu, kdy nebylo zkoumáno, proč trestními soudy nebyl uložen trest vyhoštění, přičemž je evidentní, že tak bylo právě z důvodů existence veškerého zázemí v České republice. Žalobce přitom v rámci správního řízení prokázal, že je zaměstnán na základě dohody o provedení práce, dále že o dceru pečuje především zajištěním její výchovy, výživy, přípravy do školy, vaření, domácí práce a podobně. Mimo jeho trestněprávní odsouzení tedy nebyly shledány žádné další skutečnosti, které by ve svém souhrnu ve světle výše uvedeného rozsudku (správně: usnesení, pozn. soudu) Nejvyššího správního soudu a jeho závěrů vyslovených v usnesení č.j. 3 As 4/2010-15[1] ospravedlňovaly aplikaci tzv. výhrady narušení veřejného pořádku v jeho případě. V tomto ohledu má žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, nepřezkoumatelné a závěry dle jeho názoru nekorespondují s provedeným dokazováním.
6. Žalobce je současně názoru, že by se jednalo o řízení o jeho žádosti, správní orgán jeho žádost v potřebném rozsahu neprojednal, nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Žalobce rovněž namítá porušení dispoziční zásady. Při uplatnění dispoziční zásady se správní řízení zahajuje na základě návrhu účastníka, který má subjektivní zájem na daném řízení. Účastník řízení určuje ve svém návrhu předmět řízení, kterým je správní orgán vázán. Pokud tedy správní orgán na základě „*žádosti účastníka o provedení protokolu o vyjádření účastníků dle ust. § 18 správního řádu, příp. výsledku dle ust. § 169 odst. 2 zákona o*

pobytu cizinců, neprovedl a žádost bez dalšího zamítl“, postupoval v rozporu s poukázanou zásadou. Žalobce je názoru, že správní orgán nemůže předjímat, jakou „vypovídající“ hodnotu pro správní řízení budou navrhované důkazy mít.

7. Žalobce dále citoval § 3 a § 52 správního řádu a poté uvedl, že v souvislosti s jím doloženými listinami navrhl jak svůj účastnický výslech, tak i „výslech svědka své dcery“, a to primárně za účelem dospecifikace a dovysvětlení doložených listinných dokladů prokazujících péči žalobce o dceru a rodinu. Žalobce v tomto směru opakovaně poukazuje, že vzhledem k tomu, že se jednalo o řízení o jeho žádosti, uplatní se v řízení tzv. zásada dispoziční. Při uplatnění dispoziční zásady se správní řízení zahajuje z podnětu (návrhu) účastníka, který má subjektivní zájem na daném řízení. Návrh účastníka je při uplatnění této zásady podmínkou, bez které nemůže správní orgán jinak ve věci postupovat. Účastník řízení určuje ve svém návrhu předmět řízení, kterým je správní orgán vázán. Žalobce má za to, že jeho důkazní návrhy směřující k tomu, aby jak on, tak jeho dcera mohli osobně popsat, jakým způsobem „je ze strany jeho dcery o něj pečováno“, byly v kontextu doložených listin důkazní návrhy zcela důvodné.
8. Žalobce dále uvedl, že v kontextu neprovedení těchto důkazů pak namítá i nedostatečné dokazování týkající se přiměřenosti [dopadů] rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života, kdy zejména a především namítá jak nepřiměřenost, tak nedostatečné zkoumání tohoto dopadu, kdy toto má ze strany žalované i prvoinstančního orgánu za výhradně paušální.
9. Žalobce následně citoval § 174a zákona o pobytu cizinců týkající se posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona a uvedl, že v tomto ohledu měl správní [orgán] také přihlédnout a posoudit článek 8 a 9 Úmluvy o právech dítěte právě vzhledem k českému občanství dcery, která nemůže [být] prostřednictvím neudělení povolení k pobytu jejímu otci takto nucena – jak v odůvodnění předestírá správní orgán – k vycestování z České republiky. Správní orgán se však při zkoumání této otázky v napadeném rozhodnutí pouze omezil na zcela obecná konstatování, přičemž dle žalobce je vzhledem k délce pobytu a celkovému zázemí celé rodiny na území včetně jak účastníka, tak dcery s českým občanstvím, manželky a dvou dalších dětí trvalé vycestování do VSR zcela vyloučeno, kdy zde rodina nemá žádné materiální, sociální ani rodinné zázemí, děti jsou v České republice plně integrované, ve VSR mimo krátkodobých návštěv nikdy po delší dobu nepobývaly, narodily se již všechny na území ČR. „To zkoumání především v tom kontextu, kdy nebyl proveden ani účastnický výslech účastníka, ani výslech svědka jeho dcery, bylo toto ze strany správního orgánu I. stupně zcela nedostatečné.“ Ve světle závěrů prvoinstančního orgánu i žalované pak není žalobci zřejmé, jakým způsobem by rodina měla další soužití uspořádat, pokud by byl žalobce nucen Českou republiku opustit, rovněž mu není zřejmé, na základě jakého konkrétního dokazování správní orgán k závěrům o přiměřenosti dospěl. Dle žalobce z výše uvedeného nevyplývá žádné hodnocení jeho situace – respektive hodnocení je výhradně paušální a nedostatečné ve smyslu výše uvedeného § 174a [zákona o pobytu cizinců]. V této otázce má žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, předčasné i nesprávné.
10. Žalobce dále konstatoval, že v neposlední řadě vzhledem k tomu, že v rámci odůvodnění výroku o narušení veřejného pořádku ze strany žalobce správní orgán odkázal i na „utajovanou skutečnost/informaci, které se podle § 169m zákona o pobytu cizinců uchovávají odděleně mimo spis“, uplatňuje následující žalobní námitku.

11. Žalobce v rámci vyjádření k podkladům poukázal na následující s odkazem na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu. „Účastník s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn.: 10 Azs 270/2021 ze dne 04. 11. 2021, který v bodě 16 odůvodnění týkající se zcela obdobné problematiky, uzavřel: Evropský soud připouští, že omezení práva cizince na přístup k utajeným dokumentům záleží též na právním řádu toho či onoho členského státu a na zákonné možnosti tato omezení procesních práv kompenzovat jiným způsobem (Muhammad a Muhammad proti Rumunsku, § 148). Z toho ovšem plyne, že o to více v českém kontextu vyvstává povinnost správních soudů poctivě vyhodnotit důvody pro určité rozhodnutí správního orgánu založené na informacích z utajeného dokumentu. Nedosti na tom. Jakkoli dle okolností může být cizinci odepřeno právo na přístup k utajeným materiálům, neznamená to, že mu správní orgán nesdělí vůbec nic. Vhodné množství informací, které správní orgán musí cizinci sdělit, se přirozeně liší dle okolností každého případu. Správní orgány musí informovat cizince alespoň o podstatě vznesených obvinění („substance of the accusations“, „la substance des reproches“, viz Muhammad a Muhammad proti Rumunsku, § 151, srov. § 153 tamtéž), požádal, aby mu byla sdělena alespoň podstata vzneseného obvinění, případně obecná podstata utajovaná informace, kdy dle jeho sdělení tento po propuštění z nepodmíněného výkonu trestu odnětí svobody žije zcela řádným životem, stará se o dceru a o rodinu a je legálně zaměstnán na dohodu o provedení práce. V odůvodnění uvedl, že vzhledem k tomu, že současně s podmíněným propuštěním z výkonu nepodmíněného mu byla účastníku stanovena zkušební lhůta, po kterou soud monitoruje jeho chování, přičemž do dnešního dne žádné závadové chování z jeho strany zjištěno nebylo, je bylo dle jeho názoru zcela vyloučeno, aby povaha utajované informace měla relevantní ověřitelný a pravdivý základ.“ Na tomto základě mu však prvoinstanční orgán před vydáním napadeného rozhodnutí, ani v rámci tohoto, žádnou podstatu vzneseného obvinění nesdělil. Současně nebyl proveden účastnický výslech za účelem ověření utajované informace. Dle žalobce tak na tomto základě neměl správní orgán z této důkazně čerpat. Tento procesní postup byl následně aprobován žalovanou. Dle žalobce je však rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné, kdy vypořádání se s vyjádřením k podkladům účastníka ze strany správního orgánu neodpovídá požadavkům tak, jak je stanoví § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány byly povinny seznámit žalobce alespoň v obecných rysech s podstatou obvinění, kdy sám žalobce celou řadou listinných důkazů prokázal, že se v České republice stará o rodinu a ve zbytku pracuje na dohodu o provedení práce, není mu tedy nic známo o tom, o jakou povahu utajované informace by se mělo jednat a jaké trestné činnosti by se měl dopouštět. V tomto směru považuje závěry žalované za zcela nepřiléhavé, nepřezkoumatelné a nesprávné.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

12. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že individuálním posouzením jednání žalobce i jeho rodinných poměrů na území se prvoinstanční orgán i žalovaná zabývaly detailně, přičemž uvedly i judikaturu na podporu svého rozhodnutí. Žalobce neuvádí žádné nové skutečnosti, které by nebyly při posouzení jeho žádosti a podaného odvolání vzaty v úvahu, a proto žalovaná odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odepření práva přechodného pobytu cizince představuje opatření omezující volný pohyb osoby na nižší úrovni než např. rozhodnutí o vyhoštění, ať již soudním nebo správním, neboť cizinci pouze neuděluje určitý druh pobytu na území České republiky. Není jím samo o sobě dotčeno právo pobytu tohoto cizince na území, avšak dochází k

odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území v rámci přechodného pobytu.

13. Dle žalované mohl žalobce po celou dobu řízení o žádosti sdělit správnímu orgánu všechny skutečnosti, které považoval za důležité pro její posouzení. Jeho soužití s rodinou na území nebylo zpochybněno, a proto správní orgány neshledaly důvody pro provedení výsledků. Ve svém návrhu žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, kromě nezpochybněvaného soužití, které by podle názoru správního orgánu bylo nutno dalšími důkazy prokázat. Uplatnění způsobilého důkazního návrhu předpokládá nejprve skutkové tvrzení, k němuž se tento návrh upíná. Teprve na základě takového tvrzení je správní orgán objektivně v intencích § 52 správního řádu schopen posoudit, zda jde o důkazní návrh potřebný ke zjištění skutkového stavu věci. Není možno zahrnout správní orgán určitými důkazními návrhy s tím, že z nich snad mohou vyplynout blíže nekonkretizovaná skutková zjištění důležitá pro projednávanou věc. Žalovaná v této souvislosti odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č.j. 6 As 147/2013-29, podle kterého *„výslech účastníka řízení totiž není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení.“*. Otázkou přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce i jeho rodiny se oba správní orgány ve svých rozhodnutích detailně zabývaly, přičemž v daném případě je posuzována proporcionalita mezi zájmem státu na tom, aby na jeho území nepobývali cizinci závažným způsobem ohrožující bezpečnost a zdraví jeho občanů, a zájmem cizince na soužití s rodinnými příslušníky, kterým byl pobyt na území umožněn. V otázce soužití s dcerou žalobce, která získala občanství České republiky, bylo v řízení poukázáno na skutečnost, že v současné době je již plnoletá, a tudíž se na ni Úmluva o právech dítěte nevztahuje. V době její nezletilosti, tedy v době, kdy o ni byl povinen pečovat, byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Správní orgány se zabývaly i posouzením přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do života ostatních členů rodiny. Veškeré dopady byly posuzovány s ohledem na závažnost páchané trestné činnosti i nebezpečí jejího opakování. Je především na rodičích, jakým způsobem se o rodinu postarají a jakým způsobem si další soužití uspořádají. Nelze očekávat, že v případě trestné činnosti ukončené dlouhodobým nepodmíněným trestem odnětí svobody nedojde k určitému snížení životního standardu rodiny, a to bez ohledu na státní občanství jejích členů.
14. K otázce užití utajované informace a případného seznámení žalobce s jejím obsahem i provedením navrhovaného výsledku za účelem jejího ověření žalovaná uvedla, že k tomuto se vyjádřila na str. 6 napadeného rozhodnutí.

IV.

Posouzení věci soudem

15. Vzhledem k tomu, že žalobce ani žalovaná ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřili nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byli poučeni o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.

16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

I.

17. Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, prvoinstanční orgán opřel svůj závěr o tom, že „je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek” o trestněprávní minulost žalobce, kdy se žalobce na území České republiky dopustil přečinu neoprávněného provozování loterie a závažné „drogové trestné činnosti”. Přitom se správně zabýval individuálními okolnostmi žalobce, když zejména zmínil, že v případě „drogové trestné činnosti” byl žalobci uložen nejvyšší trest ze všech obžalovaných, žalobci byl uložen zcela zásadní nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 9 let. Jednání žalobce bylo úmyslné s cílem zisku ekonomického prospěchu. Žalobci byla následně stanovena dlouhá zkušební doba, a to až do roku 2026. Prvoinstanční orgán dále vycházel z obsahu „utajované informace”, která „popisuje skutečnosti a obsahuje údaje, které potvrzují žalobci vytýkané skutečnosti”.
18. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že v době rozhodování o žádosti žalobce existovalo důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a to s ohledem na jeho kriminální minulost.
19. Současně nelze shledat důvodnými námitky žalobce o tom, že by nebylo přihlíženo k individuálním okolnostem jeho se týkajících. Nejednalo se o prosté konstatování, že žalobce představuje nebezpečí do budoucna, aniž by správní orgány identifikovaly toto nebezpečí v konkrétních okolnostech, které vedly k odsouzení žalobce a které by byly důkazem osobního chování představující současnou hrozbu pro veřejný pořádek. Správní orgány se opíraly také o obsah „utajované informace”.

II.

20. Otázkou tzv. opominutých důkazů se zabýval Ústavní soud například v nálezu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud dospěl k závěru, že „zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývající z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem (o. s. ř.), v řízení před soudem (obecným), musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§§ 153 odst. 1, 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb. Tak zvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásad volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§§ 221 lit. c/, 243b odst. 1 al. 2 o. s. ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a

svoboda, čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb.“ Závěry Ústavního soudu mají obecnou platnost a jsou aplikovatelné také na řízení správní. Pro účely správního řízení lze dovodit povinnost vypořádat se s důkazními návrhy účastníků řízení například z ustanovení § 68 odst. 3 věta první správního řádu, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí krom jiného uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

21. Správní orgány postupovaly zcela v souladu se závěry, ke kterým dospěl Ústavní soud, když v odůvodnění svých rozhodnutí uvedli, proč neprovedly žalobcem navržené důkazy. Tedy z důvodu jejich *nadbytečnosti*“.
22. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
23. Podle § 52 věta první správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Zároveň však podle věty druhé správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
24. Vzhledem k tomu, že správní orgány nerozporovaly skutková tvrzení žalobce, nebyl zde žádný důvod pro to, aby byly prováděny důkazy k jejich prokázání. Správní orgány tudíž nepochybily, když za této situace žalobcem navržené důkazy neprovedly a považovaly je za „*nadbytečné*“.

III.

25. Správní orgány se řádně vypořádaly i s otázkou „*přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života*“.
26. Jak již bylo uvedeno, vzhledem k tomu, že správní orgány nerozporovaly tvrzení žalobce, nebylo třeba k jejich prokázání provádět jím navržené důkazy.
27. Prvoinstanční orgán se uvedenou otázkou velice podrobně zabýval na stranách 9 až 13 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Učinil tak s ohledem na individuální okolnosti týkající se žalobce, přičemž provedl i podrobné zvážení zájmů na setrvání či nesetrvání žalobce na území České republiky. Hodnocení prvoinstančního orgánu tak vůbec nelze označit za „*výhradně paušální*“ či že se prvoinstanční orgán omezil jen na „*zcela obecná konstatování*“. Žalobci tak nic nebránilo, aby proti konkrétním závěrům správních orgánů brojil konkrétními žalobními námitkami, což však neučinil.
28. Konečně lze odkázat na závěr, který učinil prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, když uvedl, že „*je nyní na žadateli, jakým způsobem si zorganizuje svůj vlastní život a ve kterém státě bude žít...*“.

IV.

29. Prvoinstanční orgán žalobce o obsahu „*utajované informace*“ informoval záznamem do spisu ze dne 25. 10. 2021, ve kterém uvedl, že „*na základě zjištěného žalobce představuje bezpečnostní riziko stran veřejného pořádku České republiky, kdy zjištěné osobní jednání účastníka řízení představuje nebezpečí veřejnému pořádku na území České republiky, a to tím, že směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem*“. Žalobce tak byl informován o podstatě obsahu „*utajované informace*“, tudíž mu nic nebránilo v tom, aby v průběhu správního řízení namítal opak správním orgánem

uvedených skutečností.

30. Dlužno doplnit, že „*utajovaná informace*“ byla samostatným podkladem pro vydání rozhodnutí. K tomu, aby podkladem mohla být, nebyl potřebný výslech žalobce k jejímu obsahu.

V.

Rozhodnutí soudu

31. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

32. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

33. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. června 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu